

Gala Operetei – „LILIACUL” un strălucit final de stagiune

(Grigore Constantinescu – 3 iulie 2017)

Între spectacolele „Mugurel de cântec românesc” sau „Concertul celor trei tenori”, premiere de început ale noii stagiuni a Teatrului Național de Operetă și Musical „Ion Dacian” și „Liliacul” de Johann Strauss-fiul, cele șapte premiere realizate din momentul înființării Instituției (februarie – iunie 2017), o nouă istorie plasează genul în viața culturală bucureșteană.

Aplauze și scandări au confirmat ascensiunea acestei stagiuni în care ansamblul artistic, soliști, balerini, orchestră, cor, creatori de decoruri, costume, coregrafi, dirijori au acceptat să pună în slujba acestui îndrăgit gen de teatru muzical întreaga lor capacitate de creație. Ultima zi a lunii iunie a reunit un public de iubitori ai revenirii la tinerețea muzicii, a cărei istorie cumulează evenimente de mare popularitate din ultimele două secole, însoțind succesul dialogurilor artistice cu publicul, lansate pe scena Palatului Național al Copiilor de către noua conducere a Teatrului pe care și-a asumat-o soprana Bianca Ionescu Balo, împreună cu principalii artiști care au redescoperit drumul mult îndrăgit de spectatori. În acest ansamblu de preocupări, directoarea generală a valorificat soliști celebri, invitați semnatari de regie, scenografie, coregrafie, dirijori. Nu în ultimul rând, au fost promovate numeroase tinere talente, dar și oaspeți invitați de peste hotare. Firește, subiectele celor șapte premiere, proiecte propuse în acest răstimp, au reunit formule originale atrăgătoare cu performanțele interpreților și realizatorilor, opțiuni pentru titluri beneficiind de celebritate, mai recent purtând amprenta componistică a lui Paul Abraham sau, acum, Johann Strauss-fiul.

Prezențele capodoperei straussiene „Liliacul”, în ultimul secol după premiera pe scena Teatrului Național din 1891 până în prezent, au reunit nume importante la Operetă sau Opera Română, cu semnături de seamă, la nivel național – Jean Rânzescu – sau european – montarea preluată de la „Covent Garden” din Londra. De această dată, a fost invitat de Teatrul Național de Operetă și Musical un creator italian, Matteo Mazzoni, artist multi-specializat în regie, scenografie, litching design, cunoscut prin formulele originale de compoziție a montărilor personale, care nu au părăsit totuși ambianța de epocă și a costumelor de lux. Regia sa este aproape și de stilul vienez accesibil, ce a asigurat renumele muzicii lui Strauss prin adaptările la pretențiile spectacolelor în prima parte a jumătății de secol XX (1929 - 1942, compozitorul Erich Korngold și dramaturgul Max Reinhardt). Mazzoni utilizează cu fantezie efectele proiecției pentru imagini cosmice evocatoare sau sugestii ce apropie jocurile neobișnuite ale destinului care se confruntă cu binecunoscutele personaje. Scenic, contribuțiile proiecțiilor video au în menirea lor imaginile mișcătoare ale lui Fabio Massimo Iaquone, Luca Attilit. Totodată, ei ne îndreaptă atenția asupra eroilor, convingându-ne că soluțiile scenice sunt legate de verva muzicii și fantezia luxuriantă a dansurilor vieneze, prelucrate cu vervă și virtuozitate de coregrafa Roxana Colceag.

Așa cum era logic, castingul premierei are două semnături, cea a directorului general al Teatrului și cea a regizorului invitat, concretizate într-o suită de prezențe interpretative pline de vervă, culoare și faimă a talentului. Distribuția este generoasă cu spectatorii, formule actoricești tradiționale împletind comedia cu demonstrațiile, surprizele de moment. Personajele feminine oferă evoluții elegante, spirituale și sensibile. Ne referim la modul în care soprana Patricia Seymour își construiește astfel evoluția portretului Rosalindei, cu delicatețe în atitudine, siguranță

în stăpânirea vocală, crescând treptat până la succesul strălucit al „Csardasului”, în compoziția regizorală de ansamblu a balului. Pentru Mediana Vlad, jocul spiritual al Adelei are o mișcare alertă, răspunzând concertant celebrelor sale arii, ce entuziasmează admiratorii. Triada feminină se întrecește prin travestiul lui Orlofsky, pus în valoare de umorul mezzo-sopranei Raluca Ciocă și Ida, sora din umbră a Adelei, soprana Maria Baci. Galeria aventurierilor de sezon, Falke, Frank, Blind, privește într-o anumite măsură spre Caragiale, glasuri nuanțate cu haz, pigmentate de punctele exclamărilor lui Frosch – Stefan Popov, Orest Pâslariu-Ranghilof, Cristian Caraman și Cătălin Seimeanu. Cu o carieră tenorală de prestigiu, impunând rolul masculin principal, Alfredo Pascu conduce întreg spectacolul în care personajul principal, Eisenstein, trece rampa cu brio. Ar mai fi de amintit strălucirea unei voci tenorale tinere, Bogdan Lupea, interpretul rolului Alfred și prezența episodică, în „balul mascat”, conform tradiției, a invitatului special, actorul Alexandru Bindea. Trei prezențe dirijorale de care depinde întregul și-au făcut datoria: Lucian Vlădescu și orchestra simfonică, Gabriel Popescu – maestrul de cor și ansamblul coral, asistent coral Aurel Muraru. De la aceste ansambluri, lumea festivă a Revelionului a căpătat strălucirea straussiană cuvenită.

Arareori, la o premieră cu care se încheie stagiunea, au fost prezente în sala de spectacol asemenea personalități menite a atesta și comenta aura unui asemenea moment care să înalțe strălucirea unei astfel de gale ce sărbătorește orizontul speranței, făcându-ne să credem, cu convingere, că Opera reînviază, în luminile destinului meritat.